

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΖΩΩΝ ΑΝΘΟΥΝΤΩΝ

Τὰ ζῶα ἐν γένει μεταβάλλουσι τόπον πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς· τὰ δὲ φυτὰ ἀπ' ἐναντίας εἰσὶν ἐμπεπηγότα εἰς μίαν θέσιν καὶ λαμβάνουσι τὴν τροφήν ἐκ τῆς γῆς ἐν ᾗ κεῖνται αἱ ῥίζαι καὶ ἐκ τοῦ ἀέρος ὅστις περιβάλλει τὰ φύλλα αὐτῶν· ὑπάρχουσιν ὁμῶς εἶδη ἐν ἐκάστῳ «βασίλειῳ» ἅτινα οὐδαμῶς ἔπονται τῷ κανόνι τούτῳ. Οἱ περὶ τὴν βοτανικὴν ἀσχολούμενοι γνωρίζουσι φυτὰ ἅτινα οὔτε ῥίζας ἔχουσιν οὔτε φύλλα, ἕτερα δὲ ἅτινα ἔχουσι τὸ ἓν καὶ οὐχὶ τὸ ἄλλο, ἄλλα πάλιν ἅτινα εἶναι ἀναντιρρήτως βοτανοειδῆ καὶ ἐν τούτοις μετακινουῦνται, ὡς ἤθελον πράττει τὰ ζῶα. Ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχουσι ζῶα, ἅτινα οὐδέποτε ἐγκαταλείπουσι τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον κατώκησαν, καὶ ἅτινα φαίνονται ὅτι ἐπαφίενται εἰς τὴν τύχην διὰ τὴν ἑαυτῶν τροφήν. Τὰ ὄστρεα καὶ τὰ μαλάκια ἀπώλεσαν οὕτω τὴν δύναμιν τοῦ μετακινεῖσθαι. Ὑπάρχουσιν ἐξ αὐτῶν πολλὰ εἶδη ἅτινα διεκρίθησαν ἀπὸ τῶν φυτῶν μόνον διὰ τῶν ἐρευνῶν τῶν τελευταίων ἐτῶν. Σπόγγοι, κοράλλια, θαλάσσιαι ἀνεμώναι καὶ ἅπαντα ἡ ὁμάς τῶν «θαλασσίων σικυῶν» ἐπιστεύοντο ὅτι ἦσαν φυτοειδῆ καὶ πολλοὶ ναυτικοὶ εἰσέτι τὴν σήμερον φρονοῦσιν οὕτως. Ὑπάρχουσι δὲ ζῶα ἅτινα φαίνονται ὅτι ἀνθοῦσιν ἐπ' ἰσῆς ἐλευθέρως ὡς τὰ ἀνθοφόρα φυτὰ.

Ἡ θαλασσία ἀνεμώνη εἶναι ἐκ τῶν κοινοτάτων τοῦ εἶδους τούτου. Εὐρίσκεται προσκεκολλημένη ἐπὶ βράχων εἰς ἐπισκεπεῖς θέσεις παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς εἰς ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ μέρη τοῦ κόσμου, μὴ οὔσα περιορισμένη εἰς οὐδὲν ἰδιαιτέρον κλίμα. Αὐξάνει μόνον εἰς σχετικῶς ἀβαθῆ ὕδατα, τοῦτ' ἐστὶν εἰς βάθη μικρότερα τῶν πεντακοσίων ὀργυιῶν, καίτοι ὑπάρχει ἐν εἶδος ὅπερ ζῇ ἐν μέσῳ πελάγῃ· ἀλλ' ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκηται, ὁ σχηματισμὸς αὐτῆς τυγχάνει ὁ αὐτός. Εἶναι σκληρὸς δερματοειδὴς σωλήν, πλατυνόμενος κάτωθεν μὲν εἰς «βάσιν», ἣτις στερεοῖ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βράχου ἢ ἐπὶ ἑτέρου θεμελίου, ἄνωθεν δὲ εἰς «δίσκον» παρεμφερῆ πρὸς ἄνθος καὶ στόμα ἔχοντα ἐν τῷ κέντρῳ. Πανταχόθεν

περί τὸ ἄνοιγμα τοῦ στόματος ὑπάρχουσι συνεστραμμένοι ἐλκυστήρες ἢ κεραῖαι, οὐχὶ ἀνόμοιοι πρὸς τοὺς κορύμβους τοῦ χρυσανθέμου. Εἶδεν τινὰ εἶναι σχεδὸν ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἄχροα, ἐνῶ παρὰ τισιν ἄλλοις οἱ ἐλκυστήρες εἶναι λαμπρῶς κεχρωματισμένοι καὶ ἰσοφαρίζουσι πρὸς τὰ ἄνθη τῆς γῆς· ἀλλὰ παρ' ἅπασιν ἐνεδρεύει ὁ θάνατος ἐν μορφῇ βεβαίᾳ καὶ φρικτῇ. Εὐθὺς ὡς μικρόν τι πλάσμα ἐγγίσῃ τοὺς κυρτουμένους βραχίονας, συστρέφονται οὗτοι πρὸς τὰ ἔνδον καὶ περιπλέκοντες αὐτὸ ἐν ταῖς πτυχαῖς αὐτῶν, ὠθοῦσι συγχρόνως πρὸς τὸ στόμα. Τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῶν πλεκτανῶν τούτων εἰσὶ κεκαλυμμένα ὑπὸ δηλητηριωδῶν ἀδένων, ὧν ἡ ὁσμὴ ἄγει τὸ συλληφθὲν εἰς νάρκην ἢ εἰς θάνατον, καὶ οὕτω κωλύουσι τὴν πάλιν, ἥτις ἤθελεν ἴσως ἀποβῆ ὀλεθρία εἰς τὴν ἀνεμώνην. Ὄταν ὁ αἰχμάλωτος φθάσῃ εἰς τὸ στόμα, ὠθεῖται ἐντὸς τοῦ κοίλου ἐσωτερικοῦ καὶ ἡ ἀνεμώνη συγκλείεται εἰς σχῆμα σφαίρας χρώματος βαθέος ἐρυθροῦ, ἐν ᾧ ἡ χώνευσις διαρκεῖ, μεθ' ᾧ ἀναπετάννυσιν ἐκ νέου τὰς ὀλεθρίας αὐτῆς καλλονὰς πρὸς ἄγραν ἐτέρου θύματος.

Ἐτέρα μεγάλη οἰκογένεια τῶν ἀνθούντων ζώων εἶναι ἐκείνη ἥτις περιλαμβάνει τοὺς «θαλασσίους σικυούς». Τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσι προμήκη καὶ πλατέα σώματα, χρώματος ποικιλλοντος μεταξὺ τοῦ μελανοῦ καὶ τοῦ πορφυρίζοντος ἐρυθροῦ καὶ ἡ μείζων αὐτῶν κίνησις συνίσταται εἰς τὸ βραδέως ἔρπιν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης. Ἐπὶ τοῦ ἐνὸς αὐτῶν ἄκρου εὐρίσκεται τὸ στόμα περικυκλούμενον ὑπὸ πεταλοειδῶν ἐλκυστήρων, οἵτινες ὠθοῦσιν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἰλὺν καὶ τὴν ἄμμον, ἐξ ὧν ὁ ὀργανισμὸς τρέφεται. Ἡ ἰλὺς τοῦ βυθοῦ γέμει μικρῶν ὀργανισμῶν, οἵτινες πράγματι παρέχουσι τὴν τροφήν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἀνόργανος ἰλὺς τρέφει. Τὸ μᾶλλον ἀξιοπερίεργον πρᾶγμα ἐν τῷ «σικυῷ» εἶναι ὅτι δέχεται τρόπον τινὰ ξένους. Ἐχει μεγάλην ἐντὸς τοῦ σώματος κοιλότητα, πλήρη ὕδατος, εἰς ἣν παρeisδύει μικρόν τι ἰχθύδιον καλούμενον «fierasfer», ὅπερ ζῇ ἐντὸς τοῦ ἄκοντος ξενοδόχου. Οὐδαμῶς εἶναι παράσιτον, διότι ἐγκαταλιμπάνει τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ἢ ἀναζητήσῃ τροφήν· κατοικεῖ δ' ἐν τῇ κοιλότητι μόνον πρὸς προφύλαξιν, ἐπειδὴ ἡ ὑπερβολικὴ δυσσασμία ἣν ἔχει ὁ «σικυὸς» ἀποτελεῖ αὐτῷ ἀσφαλὲς ἔρυμα ἐναντίον τῶν προσβολῶν ἐτέρων ἰχθύων. Οἱ μικροὶ ξένοι οὐδόλως φαίνονται ὅτι παρέχουσιν ἐνόχλησιν τινὰ εἰς τοὺς ξενίζοντας αὐτούς, ἐκτὸς ὅτε πολλοὶ λαμβάνουσι κατοικίαν ἐν τῷ αὐτῷ, δυνάμενοι τότε νὰ ἐπιφέρωσιν ὀλεθρίαν βλάβην ἐνεκα τῆς μεγάλης στενοχωρίας.

Ἡ ὅλη τάξις τῶν ζώων ἅτινα ἔχουσι μορφήν κοραλλίων ὁμοιάζει

τοσοῦτω στενῶς πρὸς τὰ φυτά, ὥστε πολλοί, ἐξαίρουμένων τῶν γεγυμνασμένων ἐρευνητῶν, ἀπατῶνται. Ὀλίγα θεάματα ἐν τῇ φύσει εἰσὶ τοσοῦτον ὥραϊα ὅσον αἱ ἀκοράλλινοι κῆποι ἐν ταῖς Δυτικαῖς Ἰνδίαῖς, ἐνθα ἡ λαμπρῶς κεχρωματισμένη βλάστησις ἔχει ἐξ ὁλοκλήρου ζωικὸν χαρακτῆρα. Ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ Nassau τῶν Βαχμαίων νήσων εἶναι ἐσχηματισμένος ἐξ ἄμμου λευκῶν κοραλλίων καὶ ἐκ θρυμματῶν ὀστράκων· τὰ δ' ἐπ' αὐτῶν ὕδατα εἶναι τοσοῦτον διαφανῆ, ὥστε τὸ πλοῖον φαίνεται πλέον ἐν τῷ ἀέρι. Τὸ στρώμα τῆς μαρμαρυγῶδους λευκῆς ἄμμου διακόπτεται ὑπὸ ἁμαυρῶν ὄγκων κοραλλίνων βράχων, ἀφ' ὧν κατέρχονται πλατέα στρώματα κοραλλίων ῥιπιδοειδῶν, ἅτινα οἱ φυσιοδίφαι ὀνομάζουσι «γοργονίας», λάμποντα ἐν χρώμασι ζωηροῖς ἐρυθροῖς καὶ πορφυροῖς. Οἱ σκοτεινοὶ ὄγκοι τῶν βράχων διακοσμοῦνται δι' ἀνεμωιδῶν, αἵτινες ἰσοφαρίζουσι πρὸς τὰς ἀποχρώσεις ἄλσους τῶν τροπικῶν, ἐνῶ τὰ κυμαινόμενα πτερὰ τῶν θαλασσίων δασῶν καὶ αἱ φανταστικαὶ μορφαὶ τῶν ὑαλίνων σπόγγων αὐξάνουσι τὸ θέλητρον ἔνεκα τῆς τῶν χρωμάτων ποικιλίας. Σωροὶ ζωηρῶς κεχρωματισμένων θαλασσίων θάμνων, οἵτινες ἐπ' ἐλάχιστον ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ῥυπαρά καὶ αὐχμηρῶς πράσινα φύκη, τὰ κοινὰ ἐν τοῖς ἡμετέροις αἰγιαλοῖς, εἰσὶ τὰ μόνα φυτὰ ἅτινα ἀντιπροσωπεύουσι τὴν ἀληθῆ βλάστησιν καὶ ἀπαντῶσι τῇ ἡμετέρᾳ ὄψει. Πάντα τὰ λοιπὰ εἰσὶ ζῶα, ἀλλ' ὁ ὀφθαλμὸς ἀπατᾶται ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν πρὸς τοσοῦτον ἐντελῆ φυτικὴν ζωὴν· παραβαλλόμεναι δὲ πρὸς τὴν θελκτικὴν ταύτην ἀπάτην φαίνονται λίαν πεζαὶ αἱ προσπάθειαι τῶν ἐπαγγελλομένων παρ' ἡμῖν γοητείας. Τὰ ζωηρὰ ἄστρα πλουσίου ἐρυθροῦ χρώματος, ἅτινα φαίνονται ὡς ἄνθη ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν κοραλλίων, εἰσὶ πράγματι τὰ ἄκρα κρικοειδῶν σκωλήκων, οἵτινες διατρυπῶντες εἰσδύουσιν ἐντὸς τῶν λιθίνων ὄγκων καὶ κρύπτουσιν ἑαυτοὺς ἐν τῷ κορμῷ τοῦ αὐξάνοντος κοραλλίου.

Τὰ πτηνὰ καὶ αἱ χρυσαλλίδες τοῦ ἄνω κόσμου ἀντικαθιστῶνται ἐν τοῖς ὕδατιν ὑπὸ ἰχθύων ἰδιαζόντων σχημάτων καὶ χρωμάτων λαμπρῶν. Τὰ συνήθη ὀνόματα αὐτῶν παρέχουσι καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες οὐδέποτε εἶδον αὐτοὺς ἰδέαν τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῶν μορφῆς, ἀλλὰ τὰ κάλλη αὐτῶν τότε μόνον δύνανται νὰ ἐκτιμηθῶσιν, ὅτε εὐρίσκωνται ἐν τῷ γενῶντι αὐτοὺς στοιχείῳ καὶ μεταξὺ τῶν συνήθως περιστοιχιζόντων αὐτοὺς. Ἀγγελόμορφοι ἰχθύες, ψιττακοειδῆ, ἱπτάμενοι ὡς χρυσαλλίδες, καὶ ἀγέλαι ἄλλων μικροτέρων πλέουσιν ἐν τῷ ὕδατι ἐπιχαρίτως καὶ νωχελῶς, ἕτεροι δὲ ἐξακοντίζονται ὡς βέλη, μόλις διὰ τῆς λάμψεως τῶν λεπίδων

όρατοί γινόμενοι. Ἀποθαίνει δύσκολον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι οἱ ἰχθύες, οἵτινες φαίνονται βόσκοντες μεταξύ τῶν κοραλλίνων δένδρων, οὐδόλως ἀποδάκνουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν, ὡς ἤθελον ἀποτρώγει τὰ ποίμνια τοὺς βλαστούς, καὶ τοιοῦτος εἰσέτι ἀκριβοῆς παρατηρητὴς ὡς ὁ Δαρβίνος ἐπίστευεν ὅτι πράττουσιν οὕτω· πράγματι ὁμῶς ἀναζητοῦσι τὰ ὀστρακοειδῆ ἅτινα τρέφονται ἐπὶ τῶν πόρων κοραλλίων τινῶν.

Εἰς τὰ ὕδατα τῶν Τροπικῶν εἰς μέρη ἐπισκεπῇ ζῶσιν ἀνεμῶναι μεγαλείτεροι καὶ ὠραιότεροι ἐκείνων αἵτινες ἀπαντῶσιν εἰς τὰ ἡμέτερα ψυχρὰ κλίματα. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἔχουσι δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ποδῶν διάμετρον, καὶ ἀπὸ τοῦ μεγέθους τούτου καταβαίνουσι μέχρι ἐλαχίστων σχημάτων, μόνον μετ' ἐπιμελῆ ἔρευναν ἀνευρισκόμεναι· ἀλλ' ἀπὸ τῆς μεγίστης μέχρι τῆς ἐλαχίστης ἔχουσιν ἅπασαι θέλγητρόν τι ὅπερ ἔλκει πολλὰ δυστυχῇ ὄντα εἰς τὸ μοιραῖον τέλος.

Ἡ ζωολογία οὐδένα ἄλλον ὁργανισμόν ἀπεκάλυψε μᾶλλον ἀντίθετον πρὸς τὴν δημῶδη ἀντίληψιν περὶ ζώων ἢ τὸν τῶν ἀκρίνων τῆς θαλάσσης ἢ κρινοειδῶν, περὶ ὧν, ὅτε κατὰ πρῶτον ὁρῶνται, ἀποθαίνει δύσκολον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι δὲν εἶναι στενότατοι συγγενεῖς τοῦ μεγαλοπρεποῦς βασιλέως τῶν ἀνθέων· ἐκτὸς ὁμῶς τοῦ σχήματος οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ζῶα ἀνήκοντα εἰς τὸ αὐτὸ γένος, εἰς ὃ καὶ ὁ «ἀστὴρ τῆς θαλάσσης». Τὰ κρινοειδῆ ζῶσι συμπεπυκνωμένα καὶ ἐκ τῆς κοίτης αὐτῶν ταύτης ὑψοῦται δεσμοειδῆς τις καυλός, φθάνων ἐνίοτε εἰς ὕψος ποδῶν τινῶν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἐπίκειται δίσκος ἔχων στόμα ὡς παρὰ ταῖς ἀνεμώναις, ἀλλ' αἱ πλεκτάναι εἰσὶ πολὺ μακρότεροι καὶ ἀνυψοῦνται εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δίσκου κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ὦσιν ὅμοιαι πρὸς κρίνον ἐν θαυμασίᾳ τελειότητι. Ἀνομοίως πρὸς πολλὰς ἀνεμώνας τὰ κρινοειδῆ ζῶσιν ἐν ὕδασι βαθέσι καὶ τινὰ αὐτῶν ἐλήφθησαν ἐκ βάθους, ἐνθα φαίνεται ἀδύνατον ὅτι δύνανται νὰ ὑπάρχωσι τοσοῦτον τρυφερά καὶ λεπτοφυῆ ὄντα.

Τὰ κρινοειδῆ ὑπῆρξαν ἐκ τῶν πρωτογενῶν μορφῶν τοῦ ζωικοῦ «βασιλείου» ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὰ ἀπολιθώματα αὐτῶν ἀπαντῶσι συχνῶς. Διατηροῦνται δὲ τοσοῦτον καλῶς ὥστε ἐκαλοῦντο «λίθινα κρίνα» πρὶν ἢ νοηθῇ ἡ ἀληθὴς αὐτῶν φύσις, καὶ ἡ καταγωγὴ αὐτῶν συνεζητεῖτο πολὺ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν νῦν ζώντων κρινοειδῶν.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ τοῦ Charles Minor Blackford Jun. M. D.
ἐν τῷ «Scientific American»).

Κατὰ μετάφρασιν † ΚΙΜΩΝΟΣ Χ. ΚΩΣΤΗ